

Norsk psykologforening,
Fagetisk råd
Postboks 419 Sentrum
N-0103 OSLO

Klager

Innklaget

FER sak: 02/16K

Dato: 12.12.16

VEDR.: FAGETISK KLAGESAK 02/16K

Fagetisk råd i Psykologforeningen (FER) mottok klagen 25.01.16 og sluttbehandlet klagen i sitt møte 09.12.16.

Saken ble behandlet av rådets faste medlemmer:

Svanhild Mellingen, Gry Lill Hamre, Roar Solholm, Espen Walstad, Maria L. Norheim, Rolf Eriksen, Jon Børre Rekstad, Lisa Stokkeland, Gisken Holst (for Vigdis Slotterøy).

Vedtak: 5.1.1.2 Brudd på de fagetiske prinsippene er ikke godtgjort.

Begrunnelsen for FERs vedtak er beskrevet nedenfor.

Saksgang

- 25.01.16 FER mottok brev fra klager med klage på Psykologforeningens medlem PP.
- 28.05.16 FER vurderte henvendelsen i møte og vedtok å utrede saken som en fagetisk klagesak.
- 31.05.16 Innklaget psykolog ble tilskrevet med anmodning om innen fire uker å redegjøre for klagen under henvisning til spesielle punkter i «Etiske prinsipper for nordiske psykologer» (EPNP).
- 28.06.16 FER mottok redegjørelse fra innklagede psykolog.
- 29.06.16 Redegjørelsen ble sendt til klager med anmodning om innen to uker å kommentere innklagedes redegjørelse.
- 31.08.16 FER mottok kommentar fra klager.
- 02.09.16 Kommentar fra klager ble sendt innklagede psykolog med to ukers frist til å komme med sluttkommentarer.
- 26.09.16 FER mottok sluttkommentar fra innklagede psykolog.
- 27.09.16 Innklagedes sluttkommentarer ble sendt til klager til orientering.
- 09.12.16 FER sluttbehandlet saken.

Oppsummering av tilsendt dokumentasjon

i) Klagers brev til FER

I sitt første brev til FER viser klager til psykologens arbeid for tingretten i en tvistesak om bosted og samvær for to små barn, Klager er en av partene i saken (far). Psykologen ble oppnevnt av tingretten og ble bedt om å være til stede under et forberedende rettsmøte. I forkant skulle hun ha samtale med partene og kontakte komparenter dersom hun fant det nødvendig. Mandatet ble gitt som følger:

«Ditt mandat vil være å bidra til opplysning om barnas situasjon, avklare hva partene midlertidig bør kunne bli enig om, medvirke ved eventuell mekling mellom partene, samt å bidra til avklaring av hvordan saken best kan behandles videre.»

Da klagen til FER ble sendt, pågikk saken fortsatt for retten og klagen gjaldt psykologens opptreden forut for det saksforberedende møtet, forarbeidet til og innholdet i rapporten, samt innvirkning på den midlertidige kjennelsen i tingretten. Etter rettsmøtet fikk klager redusert samvær med barna.

Følgende dokumenter var vedlagt klagen: Stevning og tilsvar med vedlegg, den sakkyndige rapporten, midlertidig kjennelse fra tingretten, legeerklæring og erklæring fra psykiater om klagers psykiske helse samt et brev fra barnehage.

Slik FER forsto klagen, kan den oppsummeres i følgende punkt:

1. Psykologen har opptrådt partisk med manglende objektivitet og integritet, noe som bl.a. viser seg både i en selektiv interesse for opplysninger og måten disse er presentert på i rapporten.
2. Psykologen har vist manglende respekt for klager
3. Psykologen har gjennom sitt arbeid og sine vurderinger i stor grad lagt premissene for den midlertidige kjennelsen
4. Psykologen har, ved sin handlemåte, bidratt til at konflikten mellom partene har eskalert og blitt mer fastlåst.

Når det gjelder pkt. 1, hevder klager at psykologen kun valgte å lese stevningen, og ikke hans tilsvar forut for første samtale. Hun skal ha begrunnet dette med at tilsvaret ikke var en del av hennes mandat. I den første samtalen opplevde klager også at psykologen var mer opptatt av å få bekreftet negative sider ved ham enn å få inntrykk hvordan han så på situasjonen, bl.a. ved å sykeliggjøre ham med utgangspunkt i opplysninger fra stevningen. Generelt fikk han inntrykk av at bevisbyrden lå hos ham. I forlengelsen av dette karakteriserer klager rapporten som et «partisk og unyansert karakterdrap» på ham og hevder at han ikke har fått presentert sitt syn, hverken innholdsmessig eller i samme omfang som motparten. Klager viser deretter til en rekke opplysninger i rapporten som han mener er feilaktige, eller som han mener psykologen aktivt har valgt å utelate. Slik FER forstår klagen, mener han at uriktige opplysninger og utelatelser av opplysninger og informanter systematisk er til fordel for motparten (mor).

Med hensyn til punkt 2, mener klager at psykologen ved å problematisere konsekvensene av hans psykiske helse (bipolar lidelse type 2), viser mangel på respekt for ham og det faglige skjønnnet til andre fagpersoner som har uttalt seg (lege og psykiater).

Når det gjelder det tredje punktet, vises det til at dommeren baserte sine spørsmål og problematiseringer på den sakkyndige uttalelsen, og at den samme skjevheten som preget psykologens arbeid dermed ble videreført. Klager hevder videre at psykologen med sin stadige «bekymring» rundt konsekvensene av hans psykiske vansker, har underminert hans forslag til løsning. Dermed har hun også utelukket konstruktive alternativer og bidratt til en mer fastlåst situasjon.

Avslutningsvis viser klager til hovedkapitlene i EPNP. Generelt har klager en oppfatning om at han har blitt sykelliggjort som en som kan ha en negativ og potensielt farlig innvirkning på barna. Han viser deretter til hvordan de fleste saker om bosted og samvær forløper i rettsapparatet (favorisering av mødre) og til forskningsgrunnlaget for beslutninger om samvær (mangelfullt). Han hevder at psykologen aktivt har bidratt til å sette til side uttalelser som var positive for ham, har gitt råd uten faglig grunnlag, vært partisk og gjennom dette fremstått uten integritet.

Det er uheldig at det forekommer faktiske feil i en sakkyndig utredning, spesielt dersom feil fakta får betydning for avgjørelsen i saken. FER har imidlertid ingen mulighet til å avgjøre hvorvidt opplysningene i en rapport stemmer eller ikke, og har heller ikke grunnlag for å imøtegå de faglige vurderinger som gjøres. Generelt viste FER til at klager, gjennom rettsprosessen, hadde hatt anledning til å imøtegå opplysninger og vurderinger som ble oppfattet som uriktige. Dette var da også noe som klager selv refererte til i klagen. Klager har heller ikke benyttet seg av muligheten til å bytte ut den sakkyndige i den videre rettsprosessen. FER bemerket at rapporten, i tråd med mandatet, var kortfattet og åpenbart ikke ment som en fullstendig sakkyndig utredning.

FER fant ikke at psykologen kan lastes for rettens gjennomføring av partsforklaringen og den midlertidige kjennelsen i saken. Som sakkyndig er det psykologens rolle å bidra til opplysning av saken, men det er rettens administrator som har ansvar for rettsprosessen, at saken blir tilstrekkelig opplyst og for utformingen av innholdet i kjennelsen.

Klager fremhever at forskningsgrunnlaget er mangelfullt og at rettsapparatet har en tendens til å favorisere mødre i sine avgjørelser. Etter FERs oppfatning, er forskningsstatus forhold psykologen ikke har noen innflytelse på og heller ikke kan lastes for. FER forstår det slik at klager mener at psykologen, pga. dette burde tatt større forbehold i sine vurderinger. FERs vurdering er at forskningsresultater på gruppenivå kan kaste lys over en problemstilling, men at det likevel vil være elementene i den enkelte sak som vil være avgjørende for psykologens og rettens vurderinger. Den aktuelle rapporten er beskrivende og inneholdt ingen anbefalinger fra psykologen. Kjennelsen fra retten bygger også på et langt videre grunnlag enn psykologens samtaler med partene (bl.a. klagers opptreden og forklaring i rettsmøtet).

ii) Relevante punkter i «Ethiske prinsipper for nordiske psykologer» (EPNP)

På bakgrunn av det ovenstående valgte FER å åpne saken med henvisning til hovedpunktet om respekt i EPNP.

II.1 Respekt for personens rettigheter og verdighet

Psykologen viser respekt for og arbeider for å fremme utviklingen av hvert menneskes rettigheter, verdighet og integritet. Han/hun respekterer individets rett til privatliv, konfidensialitet, selvbestemmelse og autonomi, i samsvar med psykologens øvrige profesjonelle forpliktelser og med loven.

Respekt

Psykologen viser respekt for individets grunnleggende rettigheter, verdighet og integritet, og tilstreber å unngå at hans/hennes kunnskap anvendes på en måte som krenker, utnytter eller undertrykker individer. Psykologen er oppmerksom på og respekterer den kunnskap, innsikt, erfaring og ekspertise som klienter, relevante tredje parter og allmennheten har og respekterer kollegers og andre yrkesgruppers særlige kompetanse, forpliktelser og ansvar.

Psykologen er oppmerksom på individuelle, rollemessige og kulturelle ulikheter basert på funksjonsnivå, kjønn, seksuell orientering, etnisk og nasjonal opprinnelse og tilhørighet, alder, religion, språk og sosioøkonomisk status, og på de begrensningene som ligger i egne kulturelle, klassemessige og kjønnsmessige forutsetninger.

I forhold til dette punktet ba FER psykologen om å reflektere over klagers opplevelse av at hun var forutinntatt og partisk og at dette var bestemmende for gjennomføringen av hennes arbeid, presentasjonen av partene i rapporten og opptreden i rettsmøtet. Spesielt ba FER psykologen redegjøre for, og reflektere over, klagers påstander om at hun ikke ville ta imot relevant informasjon fra ham, hverken direkte eller ved å kontakte komparenter som hadde opplysninger i saken. FER ba også psykologen om å redegjøre for, og reflektere over, grunnlaget for hennes anbefalinger og for klagers opplevelse at hun, gjennom sin opptreden og handlemåte, hadde bidratt til stigmatisering av ham samt til at konflikten mellom partene hadde eskalert og blitt mer fastlåst.

iii) Innklagedes redegjørelse.

I sin redegjørelse beskriver psykologen at hun, i forkant av samtalene med partene, leste alle dokumenter som var sendt henne av tingretten. Den første samtalen med klager foregikk i hans hjem, og psykologen beskriver tonen i samtalen som gjensidig høflig og respektfull, men at hun opplevde klager som noe insisterende i sitt syn på saken. Samtalen ble fulgt opp med et par telefonsamtaler og SMS-er, uten at psykologen fikk inntrykk av at klager opplevde henne hverken som partisk, kritisk eller vanskelig.

Psykologen skriver videre at hun snakket om de samme temaene med begge parter, bl.a. samlivet, konflikten, barna og psykisk helse. Klager var åpen på at han hadde en bipolar lidelse, type 2 og var medisinerert for dette. Han mente at medisineringen hadde god effekt og at han i liten grad ble påvirket av lidelsen. Psykologen opplyser at hun ga noe generell informasjon om risikoen for tilbakefall og viktigheten av å ha en plan for ivaretagelse av barna. Hun ga ikke uttrykk for noen form for fordømmelse eller personlige vurderinger og, slik hun husker det, foregikk samtalen i rolige former. Etter samtalen tok psykologen kontakt pr. telefon for å forsikre seg om at hun hadde forstått klagers oppfatning av konflikten. Han hadde da noen innvendinger bl.a. om økonomi og psykologen ga uttrykk for at hun ville gjøre de endringene han foreslo. Samtidig ba hun ham om å reflektere over hvorvidt endringene ville være konfliktdempende eller konfliktskapende. Det ble deretter gjort mindre endringer og psykologen opplevde at klager hadde «godkjent» fremstillingen. Psykologen kan ikke huske at klager uttrykte at han var misfornøyd med måten hans syn ble presentert på i rapporten under rettsmøtet.

Psykologen presiserer at hun tilstrebet å behandle partene likt, hun brukte like lang tid på begge og var opptatt av partenes beskrivelser skulle være omtrent like lange, ha tilnærmet samme form, ha et nøytralt språk og fange hovedlinjene i partenes syn på saken.

Under rettsmøtet ble psykologen bedt om en kort redegjørelse for arbeidet så langt. Hun informerte om hvordan bipolar lidelse type 2 skilte seg fra type 1. Hun ga også uttrykk for bekymringer knyttet til klagers psykiske helse, ikke pga. lidelsen som sådan, men fordi hun hadde opplevd ham som bagatelliserende når det gjaldt mulige konsekvenser av denne.

Psykologen opplevde at hun hadde en beskjeden rolle i rettsmøtet sammenlignet med andre rettsmøter hun hadde deltatt i. Hun mener også at hun var svært forsiktig og nøytral i sine uttalelser, da det på dette tidspunktet ikke var gjennomført noen større utredning.

Psykologen er enig i at konflikten mellom foreldrene har eskalert, men kan ikke se at hun har hatt noen rolle i dette. Kjennelsen utløste imidlertid, slik hun opplever det, betydelig frustrasjon hos klager og førte bl.a. til at han tok kontakt med motparten på måter som denne opplevde som ubehagelig.

Psykologen drøfter hvorvidt hun burde ha innhentet opplysninger fra helsepersonell og behandlere forut for rettsmøtet. Begge parter hadde hatt kontakt med psykiater/psykolog grunnet egen psykisk helse og snakket åpent om dette. Klager fortalte at han var medisinerer og det ble klart at motparten ikke hadde noen alvorlig psykisk lidelse. Psykologen valgte derfor å avstå fra å innhente ytterligere dokumentasjon om dette, men opplyser at dette ble gjort i forbindelse med den sakkyndige utredningen til hovedforhandlingen.

Avslutningsvis redegjør psykologen for oppnevningen som sakkyndig og det påfølgende arbeidet. Hun ble først oppnevnt i medhold av §61 nr. 1 og det var i denne rollen hun møtte i det forberedende rettsmøtet. Forut for dette møtet hadde hun en avklarende samtale med dommeren i saken og han ga uttrykk for at han ønsket en kortfattet redegjørelse for konflikten slik partene så det. Prosessen ble forklart for partene og det ble presisert at dette ikke var en sakkyndig utredning, men en kort redegjørelse for konflikten slik partene så den. Hver av partene ble kontaktet før utsendelse av rapporten slik at psykologen kunne forsikre seg om at hun hadde forstått partenes hovedbetyrninger og argumenter. I rettsmøtet ble det ikke, ifølge psykologen, rettet noen form for kritikk mot hennes arbeid i saken. I stedet ble hun oppnevnt som sakkyndig for å utrede saken i medhold av § 61 nr. 3.

Kjennelsen fra tingretten ble anket til lagmannsretten. Anken ble imidlertid forkastet den. et par dager etter at anken ble forkastet, ble psykologen informert på SMS at hun ville bli klaget inn for FER. I SMS-en tilbød klager at psykologen kunne få lese klagen. Henvendelsen kom en søndag og psykologen tilbød derfor klager å ta kontakt på nytt påfølgende hverdag. Han valgte imidlertid å sende klagen uten at hun hadde fått lest den.

I en samtale mellom klager og psykologen et par uker etter, ble klagen til FER diskutert. Psykologen ga uttrykk for at hun var undrende all den tid hun hverken skriftlig eller muntlig hadde gitt uttrykk for spesielle vurderinger i saken, kun bekymring for klagers psykiske helse. Ifølge psykologen svarte klager da at han «raljerte med henne i klagen», men fastholdt at han opplevde henne som partisk og at det var psykologen og hans tidligere samboer som var skyld i at han fikk redusert samvær med barna. I den sakkyndige rapporten som ble sendt til tingretten i forbindelse med oppnevningen som sakkyndig utreder, redegjorde psykologen for kontakten med klager. I samtalen uttrykte han at han var «villig til å gå langt» for å få omsorgen for barna, noe psykologen gjorde retten oppmerksom på kunne tolkes som en trussel mot henne og tvistemotparten. Hun ga også uttrykk for at hun opplevde kontakten som krevende og kunne ikke utelukke at det vil komme reaksjoner mot henne når vurderingene i rapporten ble kjent.

I sin oppsummering skriver psykologen at hun, etter beste evne, har forsøkt å opptre profesjonelt og i tråd med EPNP. Hun kjenner seg hverken igjen i beskrivelsene eller i de påstandene som fremkommer i klagen. Klager gjorde det ikke kjent at han hadde opplevd hennes om uprofesjonell eller partisk og psykologen kan heller ikke se at hun har uttalt seg

stigmatiserende under rettsmøtet. Hun viser til at klager og hans advokat samtykket til at hun skulle oppnevnes på nytt med et utvidet mandat. Hun opplyser også at hun hadde informert klager om at han måtte ta kontakt med tingretten dersom han ikke hadde tillit til henne. Dette hadde han ikke gjort. Tingretten avgjorde at klager ikke skulle ha samvær med barna og saken er anket.

iv) Klagers kommentarer på innklagedes redegjørelse.

Som svar på redegjørelsen skriver klager at det er utfordrende å skrive et tilsvaer til redegjørelsen og at det er vanskelig å unngå å karakterisere deler av psykologens svar som «ren løgn». Han skriver også at han gjorde et lydopptak av den siste samtalen mellom seg og psykologen fordi han følte at det var noe veldig galt med den første rapporten og hennes rolle i rettsmøtet.

Klager skriver videre at dersom han hadde ventet med å klage, så kunne han tatt med forhold fra den siste rapporten som han beskriver som «verre enn den første». Han presiserer imidlertid at han ikke ønsker å åpne opp for en ny klage, men ber FER ta dette med som en del av konteksten. Han mener det er opplagt at psykologen også må innse at hun har gjort grove feil og at hun nå forsøker å dekke over disse. Han opplever at hun har en fleksibel holdning til integritet og sannhet i sitt virke og mener bestemt at hans første klage var berettiget.

Klagers kommentar inneholder en god del kritikk av klagers motpart i tvistesaken om barna. Dette er opplysninger som ikke er relevant for FERs behandling av klagesaken.

Klager går deretter punktvis gjennom det han beskriver som feilaktige påstander fra psykologen i hennes redegjørelse. Det er snakk om følgende fem påstander eller tema:

1. At psykologen skal ha lest alle dokumentene hun fikk tilsendt av tingretten
2. Psykologens betraktninger om klagers psykiske helse
3. Psykologens innhenting av komparentopplysninger
4. Psykologens rolle i eskalering av foreldrekonflikten
5. Mulighet for korrigeringer

Når det gjelder punkt 1 fastholder klager at psykologen var avvisende til å lese hans tilsvaer og begrunnet dette med at dette ikke var en del av mandatet og at klager uansett ville få mulighet til å fremme sine synspunkter i rettsmøtet.

Vedrørende punkt 2. kritiserer klager psykologen for å ha konkludert på en annen måte enn hans fastlege og psykiater når det gjelder evne til refleksjon omkring, og innsikt i, egen lidelse. Hun var, i likhet med motparten i tvistesaken, bekymret for hans manglende innsikt, og klager mener dette var et påskudd for å få redusert samværene.

Under punkt 3 skriver klager at han er uenig i at innhenting av komparentopplysninger ikke ville satt saken i et annet lys. Han hevder at psykologen var så lite bekymret for hans psykiske helse etter å ha snakket med hans psykiater, at hun hverken fant grunn til å snakke med hans fastlege eller var særlig aktiv i prosessen mht. å innhente opplysninger fra DPS.

Når det gjelder det fjerde punktet, mener klager at psykologen tok stilling til fordel for hans motpart i tvistesaken og således legitimerte de påstandene hun kom med. Slik han oppfattet

psykologen var det en «føre var» beslutning som gjaldt midlertidig samvær og det var ikke noe som tydet på at dette skulle bli den endelige ordningen. Han hevder også at hun senere ga uttrykk for at reduksjonen i det midlertidige samværet var unødvendig. Han avviser at eskaleringen av konflikten skyldes egen opptreden, men mener at denne eskaleringen av konflikten skyldtes stadige utspill om mindre samvær fra motparten. Slik FER forstå det, mener klager at psykologen hadde en aktiv rolle i dette der hun støttet motparten.

Klager opplyser at han hadde flere innvendinger mot rapporten fra psykologen, bl.a. påpekte han at rapporten inneholdt feil fakta. Disse ble, ifølge ham, ikke tatt til følge.

Avslutningsvis kommenterer klager på den videre gangen i saken. Han viser til at psykologen utarbeidet en ny utredning. Dette skjedde etter at klagen til FER hadde vært et tema i samtale mellom dem. Klager redegjør for argumenter mot noen av psykologens vurderinger i denne rapporten og kommenterer også en del av hennes utsagn i forbindelse med rettssaken, bl.a. skal hun ha gitt uttrykk for at hun var redd for hva han skulle finne på. Klagers konklusjon er at psykologen benyttet anledningen til å «ta igjen» fordi hun hadde lest hans klage til FER. Klager gjentar at han ikke vil utarbeide noen ny klage til FER angående dette siste arbeidet, men at han vil sette det hele sammen til en klage til Helsetilsynet og Fylkeslegen. Han opplyser også at han vurderer å saksøke henne pga. de konsekvensene hennes vurderinger har fått for ham.

v) Sluttkommentarer fra innklagede

I sine sluttkommentarer skriver psykologen at hun har lest kommentarene fra klager og at hun forstår at han er svært kritisk til det arbeidet hun har utført også etter rettsmøtet i tingretten . Hun påpeker imidlertid at klagen gjelder hennes arbeid og opptreden i forbindelse med rollen som sakkyndig (mekler) og viser til sin tidligere redegjørelse.

FERs vurdering og konklusjon

Psykologen var oppnevnt som sakkyndig i medhold av § 61. nr. 1, og hadde således en avgrenset meklerrolle i arbeidet som omfattes av klagen til FER. Som grunnlag for rettsmøtet ønsket retten en kortfattet skriftlig redegjørelse for konflikten slik hver av partene så det. Uttalelsen var ikke ment å være noen fullstendig sakkyndig utredning, men et utgangspunkt for en mulig løsning. Praksis ved domstolene varierer mht. grad av skriftliggjøring i det sakkyndiges arbeid i denne fasen; enkelte domstoler har en tradisjon for å be om skriftlige uttalelser fra den sakkyndige, mens andre gjennomfører meklingen med utgangspunkt kun i en muntlig redegjørelse. Psykologen opplyser at hun hadde lest dokumentene som var oversendt av retten. Det er uklart om tilsvaret fra klager var en del av disse. Hvorvidt psykologen har lest tilsvaret eller ikke, er etter FERs vurdering ikke avgjørende, all den stund hun har snakket direkte med klager og fått hans synspunkter på tema i tvistesaken.

I uttalelsen redegjør psykologen, etter FERs vurdering, tilfredsstillende for sitt mandat og beskriver sin forståelse for hver av partenes synspunkter. Avslutningsvis oppsummerer psykologen partenes synspunkter, men det gjøres ingen vurderinger av disse eller partene. Slik FER vurderer det, fremstår ikke uttalelsen som spesielt partisk eller ubalansert og klager har hatt full anledning til å imøtegå feil eller misforståelser i det påfølgende rettsmøtet.

Når det gjelder innhenting av komparentopplysninger har psykologen, i tråd med mandatet, gjort en vurdering og valgte å ikke innhente slike før rettsmøtet. Tradisjonelt vil terskelen for å innhente slike opplysninger være noe høyere i rollen som mekler enn som sakkyndig utreder. Det er heller ikke slik at det er gitt at disse opplysningene ville ført til psykologen

vurderte klagers holdning til egen psykiske helse som annerledes enn det hun gjorde. FER har lest psykologens uttalelse og finner ikke at hennes vurdering av klagers holdning til egen psykiske helse representerer noen mangel på respekt for ham som person. Det fremgår også av kjennelsen fra tingretten at denne ikke kun bygger på psykologens uttalelse, men også på det klager selv fortalte og fremla av dokumentasjon i retten samt det inntrykket retten fikk av klager i rettsmøtet.

FER har stor forståelse for at avgjørelser i konflikter om omsorg for og samvær med barn er vanskelige og skaper sterke reaksjoner, spesielt hos den som opplever at avgjørelser går imot egne ønsker. FER kan også se at slike avgjørelser kan føre til økt konflikt mellom foreldrene, selv om intensjonen er å skape ro og gode omsorgs- og utviklingsbetingelser for barna. FER vurderer imidlertid ikke at utviklingen av konflikten i denne saken kan tilbakeføres til måten psykologen har utført sitt arbeid på.

På bakgrunn av den fremlagte dokumentasjonen finner FER at psykologen ikke har brutt de fagetiske retningslinjene.

Vedtak: 5.1.1.2 Brudd på de fagetiske prinsippene er ikke godtgjort.

Vedtaket fattet av Fagetisk råd kan ankes til Psykologforeningens ankeutvalg for fagetiske klagesaker. Jmfør punkt 4.2.4 som kommer inn under saksgang og saksbehandling, påligger det den ankende part å begrunne hvilke(t) punkt(er) i Fagetisk råds konklusjon det ankes på. Anken sendes Norsk psykologforening sammen med Fagetisk råd sin konklusjon og øvrige dokumenter i saken. En anke må være fremmet innen 3 måneder etter at fagetisk råd sin konklusjon er avgitt.

Med hilsen
Fagetisk råd
Norsk psykologforening
Svanhild Mellingen, leder

for leder, Tove Beate Pedersen, sekretær FER

Kopi: Sentralstyret i Psykologforeningen, v/president Tor Levin Hofgaard